

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

დიდება
ოქტომბერს!

ლუენა-16

№ 21 (1343) ნოემბერი 1970

საქსუ

გამოცემის 47-ე წელი ფასი 20 კპ.

ოქტომბერში თუ ჩვენს მხარეს ჩაბვილია...

მოგესალმებით დედებო, გმირებო ახალ სუთწლედა, თქვენ იმავე მშობლის ნანა ხართ, შოთას რომ აკვანს ურწევდა.

მისი მოდგმა ხართ, ერისთვის, ვინც არ ზოგავდა არაფერს, მამულს რომ ცხრა ძმას უკლავდნენ, უზრდიდა სამას არაგველს.

ამ საქმეს, საშვილიშვილოს, არც ახლა ელაღებების, თქვენა ხართ თავიდათავი ერის ზრდისა და მავების.

შრომის და ბრძოლის გმირებო, გმირი დედობაც გვაჩვენეთ, ცივ ნიავს არ მოგაკარებთ, ოღონდ ნუ გადაგვაშენებთ.

ოღონდ მოგხედე და ვფიცავთ ყველა კაცების სახელით, ნერვებს არასდროს აგიშლით, მთვრალი არ დაგენახებთ.

საკუთარ თავსაც დღეიდან მომჭირნობას შევაჩვენეთ, გრამს, კაპიკსა და სანჯიმეტრს აწი არავის შევარჩენთ.

ხელფასს უკლებლივ მოვიგანთ, ზუსტად განვსაზღვრავთ ფერილმანსაც, გზის ფულს თუ თვითონ არ მოგვცემთ, არ „დაგიქვითავთ“ იმასაც.

სამსახურიდან შინ მოვალთ, ყოველ ჩვენს ნაბიჯს გაუწყებთ, კრებებს არ მოვიმიზუნებთ, საეჭვოდ არსად გავუხვევთ.

დილით საუზმეს მოგართმევთ, საღამოს კონცერტს დაგასწრებთ, ყოველთვე ჩემებს გიყილით, თვითონ გაგზადით და ჩაგაცმევთ.

ჩხუბში არასდროს აგუვებით და არც ქიშპობას გაგიწევთ, თქვენ როცა წყევლას მოსდგებით, ჩვენ მაშინ ლოცვას დაგიწყებთ.

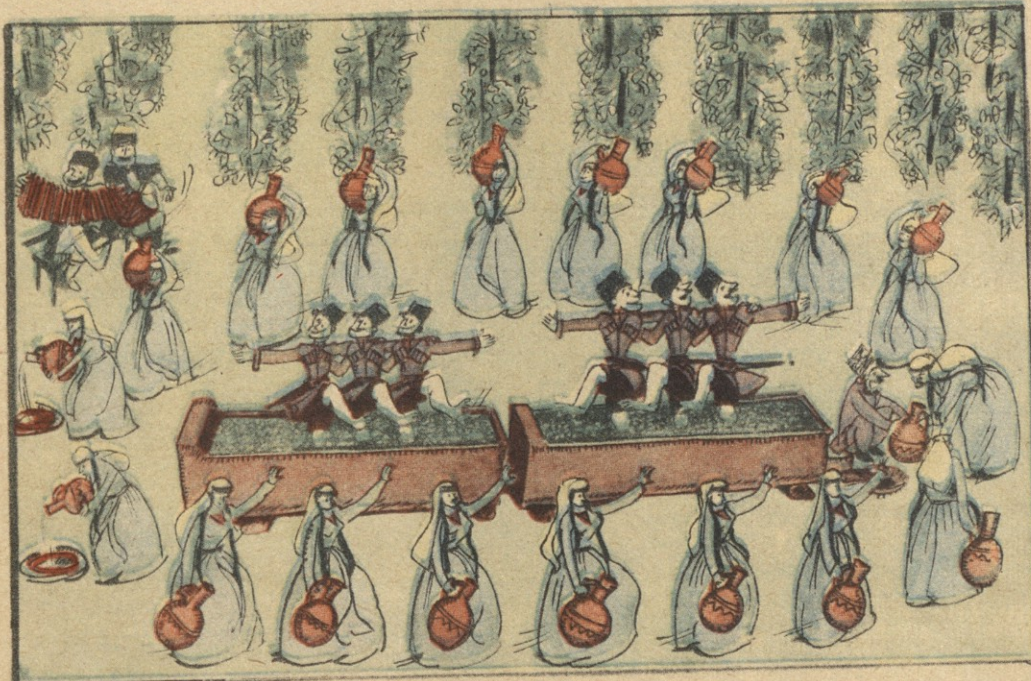
ოღონდაც ერზე იფიქრეთ, ოღონდ ამრავლეთ აკვნები, ახარეთ ჭერი ქართული, რითა ვართ სხვაზე ნაკლები?!

გრიგოლ ჩიქვილაძე

ილილია

ხელოვნურთმებიანმა ახალგაზრდა ქალმა ხელოვნური ყბა ჩაისვა, ხელოვნური კბილები გამოირეცხა, ხელოვნური აბრეშუმის გრძელი პერანგი გაიხსადა, ხელოვნური შალის კაბა გადაიცვა, ზედ ხელოვნური ტყავის ქაღალდი შემოირტყა, ხელოვნური წარბები დაიხატა, ხელოვნური წამწამები აიპრისა, ხელზე ხელოვნური ბრილიანტისთვლიანი ბეჭედი გაიკეთა, ხელოვნური მკერდი ხელოვნური მარგალიტების მძივებით დაიმშვენა, ხელოვნური „ბამბის“ პალტო შემოიცვა, ნიანგის ხელოვნური ტყავის ჩანთა მხარზე მოიდგო, ექიმთა დახელოვნების ინსტიტუტშიც შეიარა, ხელოვნური ღიმბილი ბაგეზე აათამაშა, სმამიც ხელოვნური მხიარულება გაურია, მერე ხელოვნათა კლუბში წავიდა და დიდი ხელოვნებით დაიცვა ხელოვნებათმცოდნეობის კანდიდატის ხარისხი.

... და ეს ყველაფერი ძალზე ბუნებრივად მოხდა...
დიდემ კატარაია

რაიონის სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი რთველში.

თბილისი. ხელსაწყოთა მშენებლობისა და ავტომატიზაციის საშუალებათა საცდელი ქარხანა. საზენიტლო-ამწყობი სამქროს უფროსის — ალექსანდრე მიხეილის ძე ბარბაქაძის მისაღები ოთახი. შემოდის იური თალაკვაძე

იური: შეიძლება, პატივცემულო უფროსო?
 ბარბაქაძე: რა ბიუროკრატი მე მნახე, შემოდო!
 იური: გამოქვეყნებული განცხადების მეშვეობით შევიტყვე-
 რომ ქარხანაში მიღებულ მუშებზე გაიცემა საგარანტიო ხელ-
 წერილი ბინებით დაქაყოფილების შესახებ.
 ბარბაქაძე: მერედა, გაწყობს ასეთი პირობები?
 იური: მაწყობს რომელია, ვიწროდ ვცხოვრობ.
 ბარბაქაძე: შენ ეს მითხარი, ფული გაქვს?
 იური: მაინც რამდენი დამიჯდება?
 ბარბაქაძე: ეგ ფართობზეა დამოკიდებული. რამდენი ოთა-
 ხი გინდა?
 იური: სამ ოთახზე ნაკლები რაღა იქნება.
 ბარბაქაძე: კეთილი. ოთახში ხუთას მანეთს გადაიხდი! სამ-
 ში — ათას ხუთასს. ყაბულსა ხარ?
 იური: რა გაწყობა.

(იური გადის, შემოდის ანზორ ეჯიბაძე)
 ანზორი: კვალიფიციური მუშა-სპეციალისტი განლაგართ!
 ბარბაქაძე: დიდად სასიამოვნოა! ბინა გაქვს?
 ანზორი: ახალს ვამჯობინებდი.
 ბარბაქაძე: რამდენ ოთახს მოითხოვ?
 ანზორი: ერთი-მეყოფა.
 ბარბაქაძე: რუასი მანეთი გაწყობს?
 ანზორი: კარგი, მოგართმევთ, რაცა ღირს.
 ბარბაქაძე: ოღონდ დროზე! ხომ ხედავ, რიგი დგას. ისე
 კი ენას კბილი დააჭირე, გესმის?

(ანზორი გადის, შემოდის კარლო მათითაიშვილი)
 ბარბაქაძე: კვალიფიციური მუშა-სპეციალისტი ხარ, მო-
 ხვედი სამუშაოდ, ბინა გინდა! ასეა, ხომ?
 კარლო: დიან, ბატონო უფროსო.
 ბარბაქაძე: რამდენი ოთახი?
 კარლო: სამი.
 ბარბაქაძე: ორი ათასი მანეთი გაწყობს?
 კარლო: მეტი რა გზაა.
 ბარბაქაძე: ჩქარა, თორემ სხვებიც არიან!

(კარლო გადის, შემოდის ზაური ივანიშვილი)
 ბარბაქაძე: რამდენი ოთახი, ბიჭო?!
 ზაური: ორი.
 ბარბაქაძე: ათას ორასი!

(ზაური გადის, შემოდის გურგენ გუგუშაშვილი)
 ბარბაქაძე: რამდენი ოთახი, ჩქარა!
 გურგენი: ორი, ბატონო!
 ბარბაქაძე: ათას ორასი!
 გურგენი: ათასზე მეტი არა მიაქვს.
 ბარბაქაძე: რაკი ნაღდია, მოიტა! თავისუფალი ხარ!

(გურგენი გადის, შემოდის ცეზარ ხატიაშვილი)
 ბარბაქაძე: ერთი, ორი თუ სამი?
 ცეზარი: ორ ოთახში ათას ორასი მოგიტანეთ.
 ბარბაქაძე: აგაშენოს ღმერთმა, ყოჩაღ!

(კარში გამოჩნდება უცნობი)
 უცნობი: შეიძლება?
 ბარბაქაძე: რა ბიუროკრატი მე მნახე, შემოდო. ბინა
 გინდა?
 უცნობი: ჩვენ თვითონ ვარიგებთ ბინებს, ამხანაგო ბარბა-
 ქაძე! ივინდა ერთი ოთახი თქვენც შემოგთავაზოთ.
 ბარბაქაძე: რა ბინა, არ მესმის...
 უცნობი: რა ბინა და, ერთსარკმლიანი იზოლირებული
 პატარა ოთახი საწოლით, მაგიდითა და სკამით. გაწყობთ?..

ფ ა რ ღ ა

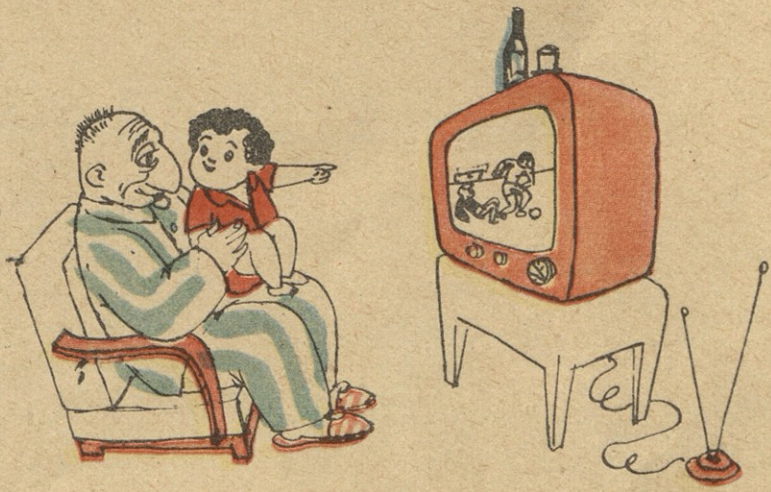
გაიოზ შავერჯაშვილი

— ოცდახუთი წელია, მუშაობდ მუშაობ, ახლა რატომ
 მოითხოვ საწყობში გადაყვანას?
 — აბა, მე მთელი სიცოცხლე ნაბავი ვხვეტო და სხვებმა—
 ფული?!

— ბატონო პროფესორო, დავიღუპე, დისერტაცია მომპა-
 რს!
 — მაგაზე უკეთესი არაფერი შევიღმს მის ოჯახში!

— მაგიკო, ფახეურტს ოფიცინაბი თამაშობენ?
 — არა, შვილო!
 — აბა, რატომ იძახიან სულ მოტყუა, მოტყუაო?!

ეს წერილი აღმან ილიას ძე კოკოვეს და მურად ბორისის ძე ალბორს კედლებზე. პირველი ჯაგის რაიონის სოფელ წურს მკვიდრია, მეორე თავის არსებობით ცნობილი რაიონის სოფელ გურს ამწვენიერის. გაქურდულები რომ არ იყოს შემოსული და მანვე დაეპყრო, ვინ ჩაეთვალის ცუდსაობად. ამ კვილი სურველი ჩამოყრდენი აღმან და მურად გორის რაიონის სოფელ მეგრისებენი და თან თვის სული მაღალი მჭობრების ხარბი ჩამოყვას — სამი ნიშა და ერთი ზნაღა. მათ შორის ორი გრძელეული ჭობა პირველი.

— გული გვიკვდება ჩვენს გაზრდილი ხარბის რომ ვეიღით, მია კაცი! — ეუბნებოდა აღმან კოკოვე ორი ხარის მყოფელს, მეგრისსხეულ ღმბირი გინების. ამსამაივით გვევს გამიზრდოლი, კარგი მეგრისებენი სული სულ ერთად დავდივით მიღწერს, მაგრამ რა გენია, სამწოდლომდე გეპრინინებოდი და დღესღამე ფასინი საწუქები უნდა მიგართოთა. გარე ამისა, ჭობაღლი სუბას ლიტრამდე არაყი დაგვჭირდება და იმასე რომ ღვლი უნდა.

მიყვლილი სულ არ უსმენდა, რისთვის სჭირდებოდა გამყოფელს ფული. ის ხარბად შეესტრიადა კუნტარმა ხარბის და ერთი სული მკინდა, რთისი შერევადა გორში. მიხულებმა ორი ხარბი 900 მანეთი ჩაითავას, ხოლო მეორე ორი ხარბი იქვე 500 მანეთად გაყიდას.

ბიჭები მეგრისებენის რესტორანში შეიჭრნენ და მიმტანს ჯერ სამი ბოთლი „ატურის“ მგანდა უნარანეს. რესტორნის მუშაკებმა იცნეს მიღდან ჩამოსული მგანაგებები, რომლებიც ვასებეს მსხვილფეხა საქონლით. ამარაგებენ ხილმე.

მეგრისი

— ბილი მოვიკვდეს, თუ მაგათ დღეს 12 ბოთლი არ დავაგვიღო, — და მიმტანმა ერთი ბოთლი სტუმრებს უფშეკადა. ახარტული შესულებმა 10 ბოთლის შობანს მიითხივნენ, ხოლო ხანგაფრი საბოი არ იყო გასული, რომ შესესივსეს შობესს. ციტა ხანგი და მურად ალითივი ტლანკად ბეჭნიობდა მუღლის წინ. ავომამაშენებნის ქვევ გრევიანს მწეროდნენ ასლანა და მურად.

— ამ ბუღინი წუგუნი, გორის რაიონის შინაგან საქმეთა განყოფილებაში, ზნაურის რაიონის გულებს საპოთა მურეზობის ფერმის განგე შევიდა ადგილებზე.

— გემოვინდი, ოთხი ხარი მოგვკვას, ხარბი ისე არ მენანება, — აღნიშნა დრომ დასწრებულმა ფერმის განგე, — როგორც ის ამბავი, რომ ქურდები ვერ იპოვნენ ამ მე დაზამბაბუნენ ამ მელსაო. უკანასკნელს ყოველთვის მეტი ბრალდებები აქვს. ილია მის მიმართ სამუთების შეგნება. მათ არაყი იყავს.

უკვე ბილი იყო გამყოფილებთან უფროსი ლეიტენანტი ალბორტი გიორგის ძე ილიურიძე და ლეიტენანტი ალექსი დავითის ძე ოლივილი

ქურდობის მაცნეს რომ გაყენენ, დათვლითრებს ტყევიების სასაკალო, კარაწლი, ფლიკი და შუგუდ მათმა მანქანა გზის მეგრისებსისაყენ აიღო. სასადილო მიწეებს, ტრანტანის ნაობანს გავდა იტაურობა. პირველიყოლა ნასურული გვერდობია. მიღიების მუშაკები ესახებნენ ხალხს, ყველა ხომ შორალი არ იქნებოდა. ოლივიტი გულმისხეობით გამოავიღნენ გაყენი და მანქანა შითან გობანებზე შეაყენეს.

სუბას უკვე უნტირავიკულა ოლი დავუღლიდა. ოლი ვაი-ვაი-ლა-სუბას უკვე ნაწილად სურდა ადგილდა და იქიდან მიუარის შუგუდ კარავი ჩანდა რიყთან ზუსტად ორი ცენტისის სიღრმეში. მდვიერმა კავალერის ტებს ვა გადკვდილ და ასლანადა ოლივიტი ცეცხლსმოიღლი იარაღობის ერთი ორი გაუშვს. ასლანი ჩერქულუ ჭაიდან ჩამოტყდა და ობეგში შეტრბოს აპირებდა. იგი ფხიბით გამოათრეხს უკან და პირველ დაედეს. ჯიბიდან ფინური სისტების დანა და 18 გასაღები ამოავალეს. სიღრეობით გამზდარი და გატასავით ტანმოჩილი ცხენი კი ადგილიდან არ იძვროდა. მურადი უფრო უნარად მოიყვა. მან ოსური ხანჯალი და ფულის ნაწილი მიიჩნადა დაგასვა ადგილზე ოლივიტი.

68. მ. პაპინიანი
— მძინე ბიჭოვო, საღვინეაღმარს არ დავსვ?
— მასალე, ბაპარე, ბაზარე დავსვო!

— ნიქო, ბიში დასალაკლე მიმავსარი!
— რა მინივხელოვას ვას, მანისე ბიშილით ვასლიან ხალს!

— პიქია, გავბინდი ფიტირავოსის, სანაგ ბახაბოვოს, სარეთი ბავსაბოვო!

68. ბ. კანდელაკიანი
— უხეხური ფისასიღლე ბაპო?
— ამისსება
— შენიშავაგა?
— დანერვა!
გიყოდასი გაივიდი დავრწმუნისი მკავებრით ამვინი სიხარული. ეს რა ქმარი მოწალი ჩაივინდი შენსდებინი მე კი ვინმეფერი: ასეთი უნარების და ოჯახისაგან გამყოფილებელი რამ მანებნას ვინაგან საქმეთა განყოფილებამ ათარაბი.
— ავირე, ჩემი მუღლავა, სხვა მენს ადვილსა ვეზად ვერც მოაღწევდა ან გავცემოდა, დავიღებოდა, დანაღებოდა. სხვას ერთი ჩასადილი, სურვილით, სიღრეობით შევწავს, ან ოსობით ჩამოგარბივს. მანისე ქვევს ვეჭვებ.
— ოქვინ კი, ქალბო, ჩემი ღურბილი მადლობა. ოქვინ რომ არა, საკუთარი ქმარის ამდგენს, მთავარი გავიხივს. განგებამ მას, ოქვინი ქმრების თანდასწრებით მათავარი მეუ საძვი სიკეთი გადამგებდას!

მე, ჩემი ქმარი და ჩემი

მე და ჩემი ქმარი საკმაოდ გვიღვანდნენ, თბილად და, რაც შივარია, თანაბრდებოდნენ გვიფიქრობით. როგორც იცხადებ, გაძღვებზე ვართ. ჩემი ქალი უბავითინ სიკვას არ გვიძვებდა: კი, შენი შინაში, ახლავდი, გენაცვავდი! შენ ილინი მოილოვდი და...

მე და ახმა მერე მალეობრებით ბუ აოივინი და გამზადებულნი ბუ გვევითი ყველა სადგარით თუ სარწმუნო წიგნბანს: ფულის მისობის, საჭირო მივით მიგნებას, პირველდროინდელი მოცინებას.

მე და ახმა მერე მალეობრებით ბუ აოივინი და გამზადებულნი ბუ გვევითი ყველა სადგარით თუ სარწმუნო წიგნბანს: ფულის მისობის, საჭირო მივით მიგნებას, პირველდროინდელი მოცინებას.

კვიდე კარგი, შივარის მოწმეს ახმა გაიბრინა და ოჯახში ყველაფერის მალეობრებით მივითხედა, თორემ ქმრის დამხარები მარტო საწუქების რეცეპტ-მალეობრებით ძვილს განაწილებოდა. ახლა კი ჩემი შინაში თავისი დამხარების თითონინ მხარისა: დღემდე სულ ბუარი ერთი მანეთი მანინ ხომ უნდა. ჯერ ერთი, თანამართლებოდა, მეორე ამანაგა-მეგობრებზე უნდა ხარების დრო-დღობარი. მეუ და გარეთნი მართიათა-მეგობრებისადმი მანამაცხვას, მუგარტი ქმარბებთან, და მინი მხოლოდ ტაქსით მოიხარინებდა: აღმართის ვერ ვი-განმ.

ჰოლა, იმ ახმა მანეთიდან სახლი რადა მოგვანოს! მადლობა უფალს, პავითარნი აკისის სახლს ვაპირებს და რადა მანეთების გულმისათვის თავი ვის გააღამდნობო?

მეუ რა მოხდა, რომ ჩემი ახმანაგების ქმრები თავიანთი ცოლებს ასარე-რებენ ფიტირავას საბოთი, სიასაზურის ქურბით თუ ფრანგული ჩეჭმებით. ან აგარას ისე უნებნენ, რომ ცოლებსა ახმა კი იღას, სარწმუნოთი როგორც მალეობრება. ვისაც რა შეუძლია, იმას აკვირებს, ასეთი სუთი და ძალაა.

შეზად მოგახსენებ, ჩემს ქმარს ფარავი ამანაგად თუ მეგობარი ჰქავს—მეტიც, განსაკუთრებით ქალბინი (ცხოვრობდნენ მიობრს კიდევ, ქალბინი მოწყვას დეშინთაო, უამისინი ფულსა; მეუ ხომ ქალი ვარ), საქმისაა ჩემიძღვე მე-თვინთან საკუთარმა ქმარმა გენაცვალა, ან ჩემი საცარვლო მიობრის, რომ ამ ამგლოვებამ ფიტირავა გავაღმოდ და ბული გავიხარობ:

გიორგი, ეს რა ქმარი ვაყავს, გუშინ დავიწვი და შუგუდ ვუთხარი გავ-ცნობი-მეო, და ჩა მომწიბრებულად მიმანება: შენაგადა მე იძვირებო.
— ბავდავითი გვიღვანდ ენა აქვს ერისხელ წერილი მიმწერა: „ჩემი ჭა-დღებრი, ჩემი დედაბავა“. ჩემზე რომ ასე იხარებდა, წარმიმხივდებინა, შენ როგორ გაკეთბ.

ქმარის მეგობარი ქალბი

— ერთხანს სიხსნაყვებობა დამჩემდა და თითქმის ყოველდღე ცხელ-ცხელი შემეჭირა დეილი მოქონდა ჩემთვის.

— ჩემი ქმარი სულ უნარად ცხენით იჯდა და შენი კლემბეტის წყა-ლითი უნარად არ მომწიბრებდა, ცხელად არ ჩა ვაბოვო.

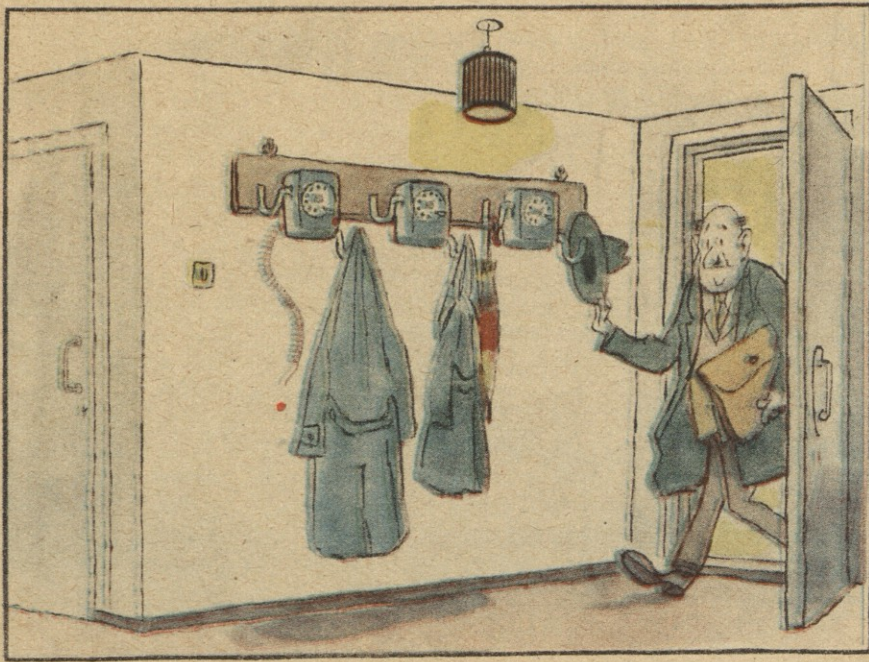
— ქმარი მეცის, მეუ უნდა დავიკვირო, რა ჩემი ბიჭობისის სასურული მი-შოვია, მეუ, ახლა, სულ ვარჩამი და ნიდასი გვიკვებს.

— ახლა თუ სამაშობლოში ვარ, მარტო მისი წყალობითი.
— თუ კომინტერნაციონალი დავაბოვებო, მხოლოდ მან უნდა ვუმა-ღლიდე.

— სუთი უნარადნენ ერთი მეგობრობით და სულ გავიღვინებდი, ბინის მიღებში რომ არ დამხმარებოდა.
— ახლა რომ აგარე კი მჭვს, მაგან არ გამოგამგანინა ფიტირავი სახლი?
— მამოწმებია.
— მიყოფას.
— მანქანა.
— განაგვიდა.
— დამაგვიდა.
— წამივინა.

— მატყვია.
— გამაპირებია.
— ამისსება.
— შენიშავაგა?
— დანერვა!

გიყოდასი გაივიდი დავრწმუნისი მკავებრით ამვინი სიხარული. ეს რა ქმარი მოწალი ჩაივინდი შენსდებინი მე კი ვინმეფერი: ასეთი უნარების და ოჯახისაგან გამყოფილებელი რამ მანებნას ვინაგან საქმეთა განყოფილებამ ათარაბი.
— ავირე, ჩემი მუღლავა, სხვა მენს ადვილსა ვეზად ვერც მოაღწევდა ან გავცემოდა, დავიღებოდა, დანაღებოდა. სხვას ერთი ჩასადილი, სურვილით, სიღრეობით შევწავს, ან ოსობით ჩამოგარბივს. მანისე ქვევს ვეჭვებ.
— ოქვინ კი, ქალბო, ჩემი ღურბილი მადლობა. ოქვინ რომ არა, საკუთარი ქმარის ამდგენს, მთავარი გავიხივს. განგებამ მას, ოქვინი ქმრების თანდასწრებით მათავარი მეუ საძვი სიკეთი გადამგებდას!

ნიანგის რაციონალიზატორული წინადადება.

საუბარი ლტერაცყრამე

რადამსიის წინ ორნი იდგნენ. ერთი შავთვალეა იყო, მეორე — ცისფერთვალეა.
— ფული არა გაქვს? — შეეითხა ცისფერთვალეა შავთვალეს.
— კი მაგრამ, გუშინ არ აიღე 500 მანეთი?
— ჰო, მაგრამ ოთარისა მემართა 200, 100 — ნათელასი...
— 150 ვივის, — დაეხმარა შავთვალეა.

საუბარი რედაქციის წინ ხდებოდა. საათი 4-ს უჩვენებდა. იქვე, ახლოს, ხუთი კაცი იდგა და ლაპარაკობდა.
— მე არ ვიცი, გჯერა თუ არა, ეგ შენი საქმეა, — ოღონდ გაბრაზდა შავთვალეა, მაგრამ ერთი თვის წინ ლექსების კრებულში 1200 მანეთი რომ აიღე, ის რა იქნა? მოიცა, ამ წუთშივე დაგითვლი: 200 მანეთი ნათელას ქურჭი, 300 — მანქანის რემონტი, 300-იც ცოლ-შვილს გაატანე სოფელში. დანარჩენი 500 რაღა იქნა?
— ჯიქია მოვიდა, ჰირღებოდა და მივეცი.
— გაჩერდი, თუ ძმა ხარ! ჯიქიას 400 ჰირღებოდა. შენ 100 მივიცია. დანარჩენი მე მივეცი.

ცისფერთვალეა ჩაფიქრდა და გვერდზე გაიხედა. საათი 4 საათსა და 30 წუთს უჩვენებდა. რედაქციის წინ მდგარი პოეტები წასულიყვნენ და ახლა პროზაიკოსებს ვაეშართათ სჯა-ბასი.
— მოიცა, მოიცა, — გამოცოცხლდა ცისფერთვალეა.
— იმ გოგოს რომ გაყვიე სოფში, შენ გგონია, არ ვიცი?
— შენ კი არა, მთელმა თბილისმა იცის, — ნირი არ შეეცვლია შავთვალეს. — მერე, ეს აუცილებლობა არაა თუ? — და იგი თვალეებში შეაჩერდა ცისფერთვალეს.

— ჰო, კი, მართალია! — დაეთანხმა ცისფერთვალეა და მაინც არ დაცხრა, — შარშან პრემიაც აიღე. ერთი გამომცემლობიდან 1030, მეორედან — 850, ახლა წიგნის ფული 1500... ეგ არაფერი?
— მშვენივრად იცი, 2000 სახლის მშენებლობაში შევიტანე, 200 — კონსტრუქციის არ მქონდა და შევიკერე და... — შავთვალეამ ზუსტად ჩამოთვალა დანახარჯი.

— „ნიანგის ბიბლიოთეკის“ 600 მანეთი? — არ ეშვებოდა ცისფერთვალეა.
— პოლონეთში ვიყავი, — ისევ მშვიდად მიუგო შავთვალეამ.
— მართალია.

ორთვე დაღუშდა.
— ეგ ყველაფერი კარგი, მაგრამ ხომ არ იცი, ნინიაშვილს როგორა აქვს საქმე? დაწერა რამე კარგი? — იეითხა შავთვალეამ.

— კი, აბა! 25-ფორმიანი წიგნი.
— კარგია, თუ კარგად გამოუწერეს. ზურაბ რომანაშვილსაც მშვენიერი წიგნი გამოუცია. მომეწონა, ძმაო. მთელი 35 ფორმაა.
— ეგ რაა, მაისის გეგმაში 45-ფორმიანი აქვს შეტანილი.
— მოვეშვით ამას, შენ რას შვრები? თუმცა რას გეკითხები. შენი წიგნი 20 ფორმა არაა?

ცისფერთვალეამ თავი დაუქნია.
— აჩერად მე გაჯობე. ჩემი 30-ანია.
ცისფერთვალეა დაღუშდა.
— წავედით, ძმაო, რა ექნათ, როცა არ არის, არ არის. თავს ზევით ძალა არაა, — და შავთვალეებიანი წასასვლელად შეტრიალდა.
— ნახვამდის, მაგრამ ზეგ ლუდი და ხინკალი შენზეა! — ესროლა ცისფერთვალეამ.

— რატომ? — ისევ დინჯად შეეითხა შავთვალეა.
— სარეცენზიო 40 მანეთი? ზეგ რომ იღებ, არ გახსოვს?
— კაცო, იცი რა ვითხრა? — ახლა კი ვაცხარდა შავთვალეა, — შენ რომ გაზეთიდან 37 მანეთი გერგება ხედავ, ვერ იმას მივხედოთ და მერე ჩემზე ვილაპარაკოთ! წავედით. მახლას!
— მახლას! — ჩაიღუღუნა დამარცხებულმა ცისფერთვალეამ და ისინი გაშორდნენ ერთმანეთს.

ხუთი სრულდებოდა. რედაქციის წინ შექუჩებული პროზაიკოსები წასულიყვნენ. რედაქციისაკენ ახლა 7 დრამატურგი და 4 სცენარისტი მოემართებოდა. უკან მუსკომედის ორიოდღე ლიბრეტისტი და ერთიც ქართულიდან რუსულად მთარგმნელი მიყვებოდათ.

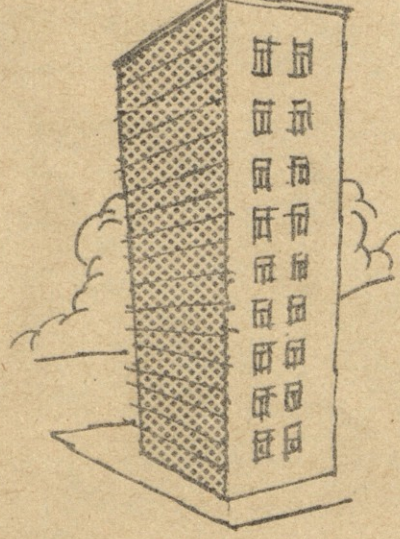
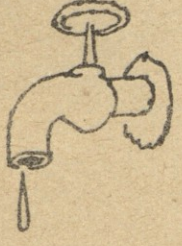
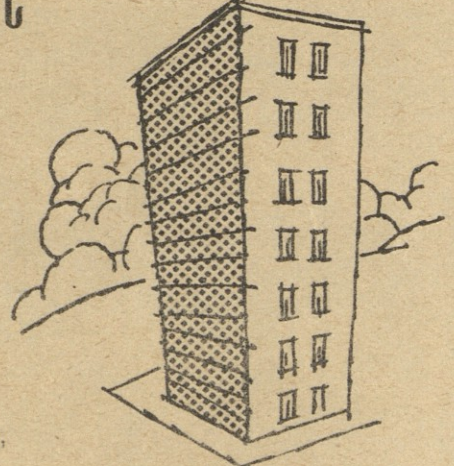
ვაჟა უვაველას

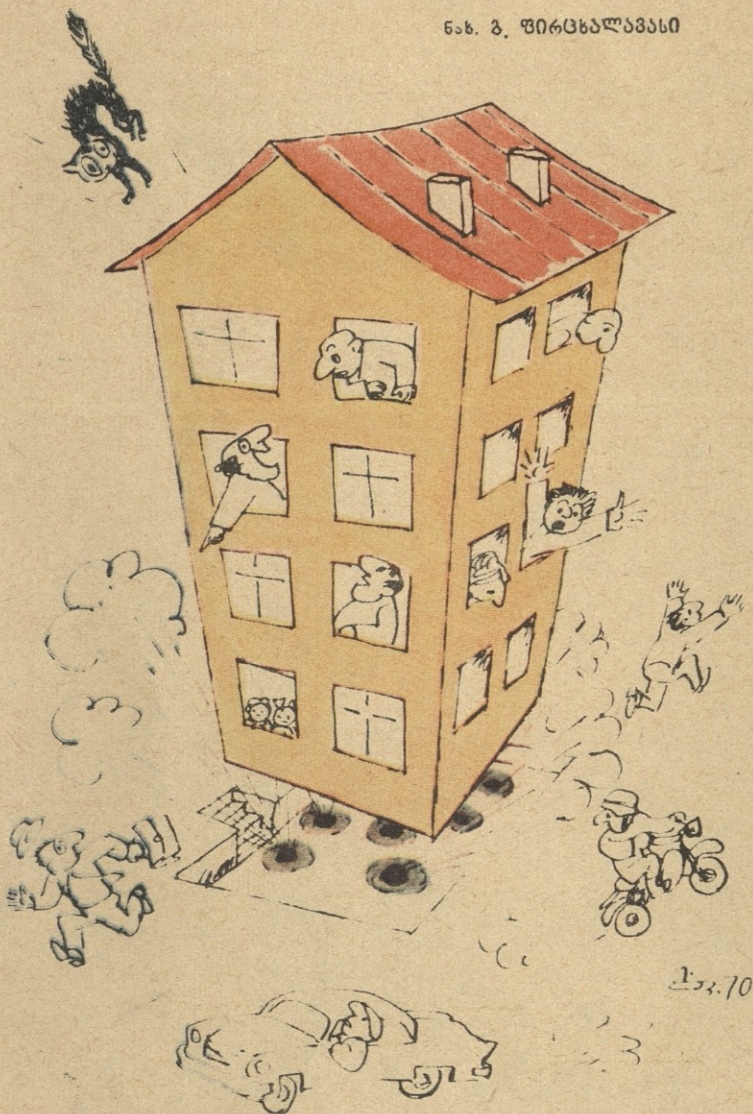
ასლი იმას, ვისაც ეხება

უნდა მოგწეროთ ამბავი, არწივო მაღლის მთისათ, — ამ შენის სახელობისა ქალაქში პროსპექტისათ. დიხაბაც, გვეამაყება, სიტყვა ლხენისა გედისათ, ჩვენთა წინაპართ, ძველადა, თავს ჭერი ედგათ ცისათ... ახლა კი მათი მართვენი ნაკლებ არა ვართ სხვისათ, ზოგს შეგვხვდა ბლოკის სასახლე, ზოგს კიდევ — აგურისათ. თავადაც მოგვხსენება, დაზრდილნ ვართ წყაროს წყლისათ, აქ რომ ცათმზრჯენებ აშენდა, იქნება ცხრაათ წლისათ, მსხვილი მილები ჩაყარეს რუსთავის ფოლადისათ, იმას კი არვიან კითხულობს, წყალი დის, თუ არ დისათ. ან ცივი იყოს, ან ცხელი როგორც წესი აქვს რიგსათ. ჩვენი თავ თუნდა ჯანდაბას, ბრალი გვაქვს სტუმარისათ. ფულს მაინც გვახდევინებენ, ვის რცხვენავ სირცხვილისათ. ვისდა არ შევერბაძიძეთ, ამბობენ: „ესა“, „ისათ“.

უკვე აივსო ფიალა, ღმერთმანი, მოთმენისათ. იქნება გადმოიხედო, შუქი მოგვაგლო მზისათ, ერთი შენებურ დაჰკვილო, კვალი გაიგონ გზისათ! იქნება, წყალი გვადირსონ, საათი დადგეს ხსნისათ, ჭკუას მოვიდეს, ვინც ჯერ არს, ჩვენც აღარ ვიყოთ ჭირსათ.

ვაჟა-ფშაველას პროსპექტის მე-4 კვარტალის მცხოვრებთა დავალებით:
სამთისო არჩამაზვილი
ალექსი ბინძარაული
ალექსი არაბული
ალექსი მცხატაური

1970

— რა ამბავია, მიწა იძრება?!
— არა, სარდაფებში მკვარი აღუდდა.

წუგი ჩვენახურად

ბოსტნეულობის ფარდულში შემოეტანათ ხილი — მეურნეობის ნაკვეთზე სულ ახალდაკრეფილი. რიგი არ ჩანდა... ფარდულში სხვა რამეც ეწყობო ბლომად; ერთადერთ კაცთან შევჩერდი: თქვენთან მიწვეს-თქო დგომა?

— არა, ბატონო, ჩემს შემდეგ, ერთი მაღალი კაცია, ჭურჭლისთვის სახლში გაბრუნდა, ლურჯი ხალათი აცვია.

— კეთილი! მაშინ იმ კაცის უკან დავიჭერ ალაგს, ხილის გულისთვის ვერ შევქმნი კამათს და ხათაბალას.

— ჰო, მაგრამ იმის მომდევნო იყო გამხდარი ბიჭი, ადგილი რომ დავუკარგო, დაიწყებს მერე ღინჭილს. ბიჭუნას შემდეგ კაცი დგას, სწეული, კუჭის წყლულით, „ექიმს ვნახავ და მოვალ“ — შემოგვეხვეწა გულით. ავადმყოფს უკან გოგონა დგას მოხდენილი, სრული, სახლმმართველთან მაქვს საქმეო, იფიცა დედის სული. (ვთქვარო: ეშმაკმა დაწყევლოს, მასხრად მიგდებენ განა?)

— ალბათ, იმ კობტა გოგონას უკან სხვაც ბევრნი დგანან?

— შემდეგ მეზობლის ქალი დგას, შეთხუბნულია მაზით, ლამის ინტარქტი დაგვმართოს და გადაგვრიოს ბრაზით.

— ბატონო! — შევაწყვეტინე, — გთხოვ, მეც დამიგდოთ ყური: გამოდის, რომ ჩვენ ვყოფილვართ ყველაზე უსაქმურნი?

— უსაქმურიო? ვინ ვითხრათ? არ გეთანხმებით მაგაში; ახლა მეც უნდა-გავვარდე, აქვე, ბავშვი მყავს ბავაში. ჩემს წინ თორმეტი კაცია, ყველა დაგრჩებით მადლიერ... «გავარდა». „რიგში“ მე დავრჩი ცხრამეტი კაცის მაგიერ.

ბ. ზეონია

აქას წინათ გობის უდაბნოში საბჭოთა და მონღოლმა მეცნიერებმა აღმოაჩინეს დინოზავრის კვერცხები, რომლებიც რამდენიმე მილიონი წლის წინ მცხოვრებ ცხოველებს ეკუთვნოდა.

როდესაც ისიდორემ დილით მუზეუმის კარები გააღო, ადგილზე გახევდა: დარბაზში ვეებერთელა დინოზავრი დააბოგებდა და საშინლად გრძელ კუდს კედლების ირგვლივ გამწვრივებულ მაგიდებს უყვამუნებდა.

დირექტორმა მკაცრად მოიხედა უკან და დარაჯს უხმო.

— რატომ შემოუშვი ეს ცხოველი აქ? — გაუჯავრდა მოხუცს.

— ბატონო ისიდორე, მე მთელი ღამე არ მეძინა და მუზეუმში არც ერთი სულიერი არ შემიშვია, — გაასასვა ხელები დარაჯმა. დირექტორი გაოცდა.

შემთხვევის ადგილზე თავი მოიყარა მუზეუმის ყველა განყოფილების მუშაკმა. ისინი ცნობისმოყვარეობით შეცქეროდნენ უცნაურ ცხოველს, რომელიც საკმაოდ ვრცელ დარბაზში ძლივს ეგოდა.

— ფანჯრები დაკეტილი იყო? — იკითხა ისიდორემ.

— დიას!

— შეიძლება, ძველი საკვამლე მილიდან ჩამოძვრა.

— ეს შეუძლებელია, რადგან იგი მესანძრეებმა ჯერ კიდევ შარშან ამოკეტეს.

— აბა, მაშ საიდან გაჩნდა?

— ?

— შესაძლებელია, ზოობარკიდან გამოექცათ, — თქვა მუზეუმის დაცვის უფროსმა, — მე მახსოვს, ერთხელ ლომი გაეპარათ და საბავშვო ბაღში დაიჭირეს გოგონებმა.

— არა, — თქვა ქვის ხანის განყოფილების გამგემ, — აქ სხვა ამბავია: ადგილი შესაძლებელია, რომელიმე ჩვენმა თანამშრომელმა იხუმრა და მეორე დარბაზში შენახული დინოზავრის ძვლებს ახალი ხორცი დააწვება.

— კი მაგრამ, დინოზავრი ხომ დადის?! — გაოცდნენ სხვები.

— მე თუ მკითხავთ, — წამოიძახა იხგილოვარის განყოფილების უფროსმა, — ეს მაცივარში შენახული ის დინოზავრი გაცოცხლდა, შარშან რომ ვიბოვეთ ყინულებში.

— ასეთი რამე დღესდღეობით არ ხდება, — შენიშნა დირექტორმა.

— რა დაემართა კვერცხებს? — მოისმა პალეონტოლოგიის განყოფილების უმცროსი მენციერ-მუშაკის ხმა, რომელიც გულამოგლეჯილი ამორბოდა კიბეებზე, — სად არის დინოზავრის კვერცხები, მე რომ ვიბოვნე გობის უდაბნოში?

პალეონტოლოგი დარბაზში შევიდა, მაგრამ იქ, კვერცხის მაგიერ, უზარმაზარი დინოზავრი დახვდა, ხოლო საექსპონატო ვიტრინასთან მხოლოდ ცარიელი ნაჭუჭები ვყარა.

— რამდენჯერ ვითხარით, რამდენჯერ, — აყვირდა იგი, — რომ ითახებს ძალიან ნუ გაათბობთ-მეთქი? ახლა რა უნდა ვქნა? დინოზავრის კვერცხი ხომ იშვიათ ექსპონატს წარმოადგენს მთელ მსოფლიოში.

— მაგას ვინ ჩივს? ვინ დაგვიჯერებს, რომ ეს დინოზავრია! — თქვა დირექტორმა განწირული ხმით.

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუგავაძე

სარედაქციო კოლეგია:
ზ. გოლჭავაძე (პ/მზ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალაშვილი,
ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
ნ. შველიძე,
ო. ბელონი.

საბირისა და იუმორის ჟურნალი „ნანანი“.

თბილისი, რუსთაველი: პრესკაპიტ № 42. Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нанани». რედ. რედაქტორის 99-76-69. რედ. მოადგილის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

საბ. კვ ცვ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გალავნა ასაქოვად 12/X-70 წ. გელმოქვაილია დასაგამად 1/XI-70 წ. ქალალის ზომა 70x108 1/8. ფიზიკური ნაბაჟი ფურცელი 1, პირობითი ნაბაჟი ფურცელი 1,4. საბ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ. ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14. შპკ. № 3045. ში № 0227.

ბირაჟი 116.150.

КОНТРОЛЬНЫЕ ЭКЗЕМПЛЯРЫ

რაულ ბაგუნაშვილი

1970

70-122

ს. ბ. ლომიძის

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

ИНДЕКС 76137

საფრანგო კოლონიალიზმის ლიკვიდაციის საკითხი მომავალად